

[Kai Moltke.]

gang i store dele af det sociale byggeri. Det vil ikke gøre situationen lettere, hvis en sådan kurs følges.

På samme måde med disse mystiske forhandlinger mellem lejernes LO og grundejerne. Jeg har altid været en stor tilhænger af, og jeg har også ved en enkelt lejlighed stillet forslag om retningslinjer for fri bytteret, men når man når dertil, at dette mål, som både hr. Arne Larsen og jeg kender udmærket godt til, fordi vi ivrigt har beskæftiget os med det problem, nu sammenkædes med betingelsen afskaffelse af huslejestoppet, så tror jeg, at man skal sige til Danmarks lejere: det er en rigtig dårlig forretning, hvis det skal være målet for det hele.

Endelig en kort erklæring med hensyn til forhøjelsen til 4 pct. for værdien af egen bolig. Ja, det er alligevel et skridt i den rigtige retning, som det foreligger, men skal det kombineres med en ligestilling med ejerlejligheder, skal man i alle tilfælde være forberedt på, at en del folk her i salen ikke vil være med til at godkende en sådan handel. Ejerlejlighedsproblemet's løsning ligger i, at det føres tilbage til dér, hvor det oprindeligt opstod: at ejerlejligheder for meget rige mennesker måske kan opføres i nyt byggeri, men at ejerlejlighedssystemet i den gamle eksisterende boligmasse må ophæves.

Finansministeren (Poul Møller): Tinget har nu i små 3 timer været optaget af drøftelsen af de forslag, regeringen har fremsat før folketingets juleferie. Man kan vel ikke sige, at alle tingets medlemmer har været lige lidenskabeligt optaget af denne drøftelse, hvor 10 talere har fremført deres synspunkter om lovforslagene, men vi kan i hvert fald sige, at igennem 10 taleres indlæg er problemerne nok blevet så stærkt belyst fra alle sider, at det udvalg, der nedsættes, og som skal behandle forslagene, har fået en vis vurdering af, hvor synspunkter og standpunkter ligger.

Jeg skal kun gøre nogle bemærkninger i anledning af mine 2 lovforslag og takke regeringsordførerne for de venligheder, der blev sagt herom. Jeg har noteret mig, at også andre af de ærede ordførere havde

sympati i hvert fald for det ene af disse 2 lovforslag, nemlig forslaget om forhøjelse af lejeværdien for nyanskaffede enfamilieshuse og ejerlejligheder efter den 9. december i fjor. Det var jo rart at få den tilslutning, selv om jeg har indtryk af, at de oppositionsordførere, som kunne tiltræde dette forslag og syntes, at det var et fremskridt, mente, det kun var et beskedent fremskridt; men det beskedne har vel også en vis ret.

Det, som i forbindelse med de 2 lovforslag, jeg har fremsat, har givet anledning til mest uenighed, har vel været spørgsmålet om opsparingsordning. Den almindelige opfattelse har været, at der er kapitalmangel i Danmark, og at prisen på kapitalen derfor er for høj. Der har vel også været nogenlunde almindelig enighed om, at opsparingen i den private sektor i hvert fald er ét af de midler, som kunne løse kapitalmangelproblemet herhjemme, så vi kunne få flere midler til investeringerne, som er nødvendige for os. Men hvordan vi så skal få opsparingen fremmet, har der derimod ikke været enighed om; der har i hvert fald fra oppositionens side været vidt forskellige tanker fremme, og over for det forslag, regeringspartierne og regeringen har fremsat, har der været en del kritik, idet man nemlig siger, at opsparingsbegunstigelsen, som formentlig er nødvendig, hvis vi skal have mere opsparing i samfundet, i virkeligheden giver en social slagside, fordi andre skal betale de penge, som staten skal give i opsparingsbegunstigelse. Jeg har undret mig over, at socialistisk folkeparti har fremført dette synspunkt så stærkt og så stærkt har talt om, ligesom socialdemokratiet, at dette kun er en overflytning af opsparede midler fra en konto, der ikke er begunstiget, til den begunstigede opsparing. Jeg undrer mig over det, fordi det forslag — som vel kommer til behandling om nogle dage — som er fremsat af hr. Poul Dam og nogle af hans partifæller om udstedelse af værdifaste statsobligationer, vel også kun er en begunstigelse, der må betales af andre. Og det er jo ikke sådan et lille beskedent statslån, staten her skal bemyndiges til at optage. Jeg kan naturligvis takke for den tillid, hr. Poul Dam og hans partifæller viser mig ved at ville bemyndige mig til at udstede obligationer for 10 milliarder kr. inden for 2